

239

U S T A W A

z dnia 19 listopada 1956 r.

o uregulowaniu zaległych roszczeń dodatkowych ze stosunku pracy.

W celu zapewnienia warunków dla wszechstronnego rozpatrzenia zaległych dodatkowych roszczeń pracowniczych i załatwienia tych roszczeń przy uwzględnieniu obecnej sytuacji gospodarczej kraju oraz dla ujednoczenia postępowania przy ich regulowaniu stanowi się, co następuje:

Art. 1. 1. Przez zaległe roszczenia dodatkowe rozumie się wszelkie należności pieniężne i w naturze przysługujące ze stosunku pracy obok wynagrodzenia zasadniczego (podstawowego) pracownikom uspołecznionych zakładów pracy za okres od dnia 1 lipca 1953 r. do dnia wejścia w życie usta-

wy. W szczególności dodatkowymi roszczeniami są należności za pracę w godzinach nadliczbowych lub w dniach wolnych od pracy, należności z tytułu premii, dodatków funkcyjnych, lokalnych i innych, równowartości pieniężne za deputaty.

2. Do roszczeń wymienionych w ust. 1 nie ma zastosowania art. 473 kodeksu zobowiązań.

Art. 2. 1. Pracownik powinien zgłosić w zakładzie pracy roszczenia dodatkowe ze wskazaniem sumy i podstawy w terminie 2 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Właściwa dla zakładu pracy organizacja związku zawodowego może dokonać zbiorowego zgłoszenia dodatkowych roszczeń pracowniczych.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zgłaszania roszczeń pracowników, z którymi stosunek pracy został rozwiązany.

Art. 3. Dochodzeniu roszczenia w trybie niniejszej ustawy nie stoi na przeszkodzie prawomocne orzeczenie sądu lub komisji rozjemczej zapadłe przed wejściem w życie niniejszej ustawy, oddalające w całości lub w części roszczenia pracownika.

Art. 4. W okresie od dnia 1 lipca 1956 r. do dnia otrzymania przez pracownika pisemnego zawiadomienia od zakładu pracy o odmowie uregulowania całości lub części zgłoszonych zaległych roszczeń dodatkowych dla roszczeń tych nie rozpoczyna się bieg przedawnienia i terminów zawitych, a rozpoczęty zawiesza się.

Art. 5. 1. Jeżeli zasada prawna dodatkowego roszczenia pracowniczego budzi wątpliwości wymagające rozstrzygnięcia, Prezes Rady Ministrów przedstawi sporne zagadnienie prawne Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego w celu poznania wątpliwego zagadnienia w trybie art. 24 prawa o ustroju sądów powszechnych.

2. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego może przedstawić wątpliwe zagadnienia (ust. 1) składowi siedmiu sędziów Sądu Najwyższego.

Art. 6. Rada Ministrów określi w drodze rozporządzenia tryb postępowania przy rozpatrywaniu i zaspokajaniu przez zakłady pracy zaległych pracowniczych roszczeń dodatkowych, w szczególności:

- 1) jakie rodzaje spośród dotychczas zgłaszanych zaległych roszczeń dodatkowych są uzasadnione ze względu na nie budzącą wątpliwości podstawę prawną,
- 2) szczegółowy sposób spłacania zaległych roszczeń dodatkowych przysługujących pracownikom.

Art. 7. 1. Należności do 300 zł będą wypłacane przez zakłady pracy jednorazowo po ustaleniu ich zasadności.

2. Należności przekraczające 300 zł będą spłacane ratalnie nie więcej niż w 15 ratach płatnych co 2 miesiące.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie także w stosunku do należności zasądzonych przez sąd lub komisje rozjemcze.

4. Przepisy ust. 2 i 3 nie odnoszą się do spłaty należności za okres od 1 lipca 1956 r.

Art. 8. Z dniem wejścia w życie ustawy zawiesza się na okres czterech miesięcy postępowanie w sądzie lub komisji rozjemczej w sprawach dotyczących zaległych roszczeń dodatkowych.

Art. 9. Pracownik nie zgadzający się z uregulowaniem jego roszczeń w trybie przewidzianym w art. 6 może dochodzić swego roszczenia według zasad ogólnych przed komisją rozjemczą lub sądem. Przyznając roszczenia sąd i komisja rozjemcza są związane sposobem spłaty ustalonym na podstawie art. 7.

Art. 10. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Rady Państwa: A. Zawadzki

Sekretarz Rady Państwa: St. Skrzyszewski